

325

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 grudnia 1974 r.

w sprawie warunków odbywania rehabilitacji zawodowej uprawniających do zasiłku wyrównawczego oraz szczegółowych zasad przyznawania tego zasiłku.

Na podstawie art. 19 ust. 3 oraz art. 23 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 47, poz. 280) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Zasiłek wyrównawczy przewidziany w art. 19 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 47, poz. 280) przysługuje pracownikowi ze zmniejszoną sprawnością do pracy wykonującemu pracę za obniżonym wynagrodzeniem, w okresie rehabilitacji zawodowej prowadzonej:

- 1) w zakładowych i międzyzakładowych ośrodkach rehabilitacji zawodowej,
- 2) w zakładach pracy na wyodrębnionych stanowiskach pracy, dostosowanych do potrzeb adaptacji lub przyuczenia do określonej pracy.

§ 2. 1. O potrzebie przeprowadzenia rehabilitacji zawodowej orzekają wojewódzkie przychodnie przemysłowe lub wyznaczone przez te przychodnie inne zakłady służby zdrowia, na wniosek lekarza specjalisty zakładu służby zdrowia sprawującego opiekę leczniczo-zapobiegawczą nad zakładem pracy pracownika.

2. O potrzebie przeprowadzenia rehabilitacji mogą orzekać również komisje lekarskie do spraw inwalidztwa i zatrudnienia w toku przeprowadzania badań dla celów rentowych lub innych.

3. Orzeczenie o potrzebie przeprowadzenia rehabilitacji zawodowej wydane w trybie określonym w ust. 1 i 2 jest wiążące dla zakładu pracy pracownika.

§ 3. Rehabilitacji zawodowej mogą być poddani pracownicy ze zmniejszoną sprawnością do pracy:

- 1) zagrożeni chorobą zawodową i wymagający przekwalifikowania,
- 2) zatrudnieni w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia, jeżeli stan ich zdrowia wymaga zmiany rodzaju pracy,
- 3) którzy wskutek wypadku lub dłuższej choroby utracili czasowo zdolność do pracy i wymagają adaptacji do pracy.

§ 4. Rehabilitację zawodową przeprowadza się za zgodą pracownika stosownie do wskazań zawartych w orzeczeniu o potrzebie poddania pracownika rehabilitacji zawodowej.

§ 5. 1. Zakładowe ośrodki rehabilitacji zawodowej, o których mowa w § 1 pkt 1, organizowane są w zakładach pracy zatrudniających ponad 3000 pracowników.

2. W miarę potrzeby zakładowe ośrodki rehabilitacji zawodowej mogą być organizowane w zakładach pracy zatrudniających mniej niż 3000 pracowników, jeżeli w tych zakładach występują szczególnie uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia warunki pracy.

3. Międzyzakładowe ośrodki rehabilitacji zawodowej organizowane są przez zakłady pracy o zbliżonym charakterze produkcji.

4. Decyzję o utworzeniu ośrodka rehabilitacji zawodowej podejmuje jednostka nadrzędna nad zakładem pracy.

5. Pracowników medycznych niezbędnych dla prawidłowego funkcjonowania ośrodka zapewnia właściwy terenowy organ administracji państwowej. Ośrodek zatrudnia tych pracowników według zasad obowiązujących w zakładach społecznych służby zdrowia.

6. Szczegółową organizację i zadania ośrodka określa regulamin organizacyjny opracowany w uzgodnieniu z zakładem służby zdrowia sprawującym opiekę leczniczo-zapobiegawczą nad zakładem pracy.

§ 6. Wyodrębnione stanowiska pracy, na których ma być prowadzona rehabilitacja zawodowa, ustalają w zakładach pracy zespoły powołane przez kierowników zakładów pracy składające się z przedstawiciela zakładu pracy, przedstawiciela rady zakładowej oraz lekarza zakładu służby zdrowia sprawującego opiekę leczniczo-zapobiegawczą nad zakładem pracy.

§ 7. Kontrole przebiegu rehabilitacji zawodowej sprawuje zespół określony w § 6, który przeprowadza ocenę przebiegu tej rehabilitacji co najmniej raz na trzy miesiące.

§ 8. 1. Pracownikom, którzy poddali się rehabilitacji zawodowej na warunkach określonych rozporządzeniem, zasiłek wyrównawczy wypłaca zakład pracy, w którym prowadzona jest rehabilitacja zawodowa, lub międzyzakładowy ośrodek rehabilitacji zawodowej.

2. Wydatki ponoszone z tytułu wypłaty zasiłków wyrównawczych finansowane są przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych i nie podlegają limitowaniu.

§ 9. 1. Prawo do zasiłku wyrównawczego powstaje od dnia, w którym pracownik podjął rehabilitację w warunkach, o których mowa w § 1.

2. Prawo do zasiłku wyrównawczego ustaje:

- 1) z chwilą zakończenia rehabilitacji i przesunięcia do innej pracy, nie później jednak niż po upływie dwóch lat od poddania się rehabilitacji,
- 2) jeżeli czasowa niezdolność do pracy w okresie rehabilitacji zawodowej trwała nieprzerwanie jeden miesiąc,
- 3) jeżeli z uwagi na stan zdrowia pracownika rehabilitacja stała się niecelowa,
- 4) jeżeli pracownik swym postępowaniem uniemożliwia lub utrudnia dalsze prowadzenie rehabilitacji.

3. Okoliczności, o których mowa w ust. 2 pkt 3, stwierdza komisja lekarska do spraw inwalidztwa i zatrudnienia na wniosek zakładu służby zdrowia sprawującego opiekę leczniczo-zapobiegawczą nad zakładem pracy.

§ 10. 1. Zasiłek wyrównawczy w wysokości określonej w art. 21 ustawy wypłaca się z dołu za okresy miesięczne, łącznie z wynagrodzeniem za pracę wykonaną w okresie danego miesiąca.

2. Zasiłek wyrównawczy w wysokości określonej w ust. 1 wypłaca się również za miesiące, w których pracownik przepracował tylko część miesiąca wskutek nieobecności w pracy spowodowanej czasową niezdolnością do pracy.

3. Jeżeli pracownik przepracował tylko część miesiąca z przyczyn innych niż określone w ust. 2, zasiłek wyrównawczy za ten miesiąc wypłaca się w wysokości różnicy między przeciętnym miesięcznym wynagrodzeniem z okresu przed powstaniem prawa do zasiłku wyrównawczego, zmniejszonym o 1/30 za każdy dzień takiej nieobecności, a wynagrodzeniem osiągniętym w tym miesiącu.

4. Przy ustalaniu prawa do zasiłku chorobowego dla pracowników, o których mowa w § 9 ust. 2 pkt 2, okresów pobierania zasiłku wyrównawczego nie uważa się za przerwę w czasowej niezdolności do pracy, jeżeli niezdolność ta spowodowana była pogorszeniem się stanu zdrowia z powodu choroby, z tytułu której pracownik poddał się rehabilitacji zawodowej.

§ 11. 1. Zakład pracy obowiązany jest zatrudnić pracowników, którzy odbyli rehabilitację zawodową zgodnie z ich kwalifikacjami zawodowymi oraz w warunkach zgodnych ze wskazaniami lekarskimi.

2. Zakłady pracy powinny stwarzać warunki umożliwiające pracownikom, o których mowa w ust. 1, podwyższenie kwalifikacji nabytych w czasie rehabilitacji zawodowej.

§ 12. W celu zapewnienia racjonalnego działania w zakresie rehabilitacji zawodowej oraz w zakresie zatrudnienia

osób ze zmniejszoną sprawnością do pracy terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego i powiatowego obowiązane są do:

- 1) sporządzania okresowych planów zatrudnienia oraz organizowania miejsc pracy dla pracowników ze zmniejszoną sprawnością,
- 2) inicjowania tworzenia odpowiednich stanowisk pracy oraz szkolenia (przygotowania zawodowego) tych pracowników,
- 3) rejestrowania wszystkich wolnych miejsc pracy, które mogą być wykorzystane dla pracowników rehabilitowanych zawodowo.

§ 13. Zakłady pracy obowiązane są pokrywać koszty rehabilitacji zawodowej pracowników, a w szczególności wynagrodzenia za pracę, organizacji oraz wyposażenia ośrodków i wyodrębnionych stanowisk pracy.

§ 14. 1. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustala roczny plan rozwoju sieci ośrodków rehabilitacji zawodowej w oparciu o wnioski zainteresowanych ministrów.

2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych kontroluje realizację planu, o którym mowa w ust. 1, oraz efektywność wykorzystania środków przeznaczonych na cele określone w rozporządzeniu.

§ 15. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej może określić warunki odbywania rehabilitacji zawodowej przez inne osoby niż określone w § 3 oraz ustalić szczegółowe zasady wypłacania im zasiłku wyrównawczego.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

326

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 grudnia 1974 r.

w sprawie niektórych obowiązków i uprawnień pracowników zatrudnionych w zakładach służby zdrowia.

Na podstawie art. 298 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy wstępne.

§ 1. 1. Rozporządzenie stosuje się do:

- 1) pracowników medycznych i innych pracowników działalności podstawowej,
- 2) pracowników technicznych,
- 3) pracowników ekonomicznych i administracyjnych,
- 4) pracowników gospodarczych i pracowników obsługi zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia, zakładach pomocy społecznej, zakładach rehabilitacji zawodowej inwalidów oraz zakładach służby zdrowia resortów obrony narodowej, spraw wewnętrznych i sprawiedliwości — zwanych dalej „zakładami służby zdrowia”.

2. Przez pracowników, o których mowa w ust. 1 pkt 1, rozumie się pracowników medycznych i pracowników działalności podstawowej określonych w przepisach o wynagrodzeniu.

Rozdział 2

Wymiar i rozkład czasu pracy.

§ 2. Czas pracy pracowników zatrudnionych w zakładach służby zdrowia wynosi:

- 1) pracowników medycznych z wyższym wykształceniem, techników dentystycznych, uprawnionych techników dentystycznych, prowizorów farmacji, aptekarzy aprobowanych, pomocników aptekarskich, asystentów aptecznych, techników farmaceutycznych, techników aptecznych, faszowaczek oraz pozostałych pracowników aptek otwartych, kontrolerów sanitarnych, statystyków medycznych, rejestratorów medycznych, sekretarek medycznych, opiekunek dziecięcych z wykształceniem pedagogicznym — 7 godzin na dobę i 42 godziny na tydzień,